

Klaus Hækkerup (S):

Nu fremgår det af dagspressen, at der den 3. april i år blev holdt et møde på Marienborg, hvor den omtalte grønthøster blev fyret, og hvor regeringen skulle gøre op med traditionen fra finanslovdebatten, sådan at man kunne inddrage offentligheden mere i besparelsesforløbet.

Så vil jeg da godt spørge ministeren, når nu grønthøstermetoden er opgivet, og når man gerne vil inddrage offentligheden mere, hvordan man så vil gøre det. Hvad har man aftalt på Marienborg den 3. april om, hvorledes offentligheden skal inddrages?

Jens Peter Verner sen (S):

Svarene må vel forstås sådan, at de regler, der blev lagt til dette års finanslov – 3-, 5-, 7- og 9-pct.-reduktioner – også vil gælde for de enkelte ministerier forstået på den måde, at Undervisningsministeriet så til næste år eksempelvis skal have den 5-pct.-reduktion eller effektivitetsforbedring, eller hvad man nu vil benævne det. Men det beløb vil ligge der for det enkelte ministerium, og så er det Undervisningsministeriet selv, der må finde ud af, inden for hvilke områder disse 5 pct. skal fordeles. Er det rigtigt forstået?

Finansministeren (Thor Pedersen):

Det, som hr. Klaus Hækkerup må forstå, er, at i stedet for at have 20 arbejdsdage til at udarbejde en finanslov, så er der jo her reelt tale om 4 måneder for denne finanslov, og det vil sige, at der er bedre tid til at inddrage folketingsgrupperne i den proces, i hvert fald betydelig bedre tid end det, vi havde med 20 arbejdsdage. Det er det, der ligger i det tilsagn, at det bliver en anden form for parlamentarisk arbejde, og det giver også muligheden for, at der er en større vægtning og mulighed for en anden politisk stillingtagen til den fleksibilitet, der vil ligge inden for nogle veldefinerede rammer, altså den ramme, som den enkelte minister kender som udgangspunkt. Det er sådan set det, der ligger i selve processen.

Så spørger hr. Jens Peter Verner sen, hvad resultatet af drøftelsen på Marienborg er. Det er selvfølgelig, at vi har en regering, som har lagt en strategi for, hvordan finansloven udarbejdes for år 2003, og det er på de præmisser, som jeg her har sagt.

Der ligger nogle overslagsår, hvor procenten hedder 3, 5 og 7. De er velkendte. Det svarer også til den ramme, der udvælges til ministeriet

set under ét. Men inden for den ramme er der den store fleksibilitet f.eks. til på uddannelsesområderne – de videregående uddannelser – at lægge det mulige provenu, der kommer ud af en reduktion, ned som et rådighedsbeløb, som indlægges i overslagsårene. Altså at man ikke på det enkelte område nødvendigvis overhovedet oplever en besparelse totalt set, men at man kan omprioritere det beløb, man allerede i dag anvender på området.

Klaus Hækkerup (S):

Jeg vil godt gentage hr. Jens Peter Verner sen s spørgsmål: Skal det forstås sådan, at hvert enkelt ministerium skal spare henholdsvis de 3, 5 og 7 pct. i de kommende år? Er det de krav, som Finansministeriet stiller til de enkelte ministerier, så de enkelte ministerier inden for hver deres område selv må finde ud af, hvor de vil finde besparelserne? Om de vil fjerne en udgift helt, eller de vil reducere den delvist, eller hvordan de vil gøre? Skal det forstås sådan, at hvert enkelt ministerium fortsat skal spare de 3, 5 og 7 pct.?

Jens Peter Verner sen (S):

Når man nu inden for hvert ministerium selv skal administrere den besparelse, der til næste år vil blive 5 pct. – og det sker så ved at omprioritere – så betyder det vel givetvis også, for at der nu ikke skal være nogen tvivl om den terminologi, man bruger herinde på Christiansborg, at nogle områder i hvert fald skal have betydelig mindre, hvis nogle skal have betydelig mere i en situation, hvor man har den 5 pct.s reduktion.

Kl. 14.30

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg vil gerne sige, at nu må der ikke være tvivl om, at den reduktion, vi taler om, i store træk svarer til 2 pct. om året, altså fra finansår til finansår.

Det er helt korrekt, at der udmeldes 3, 5 og 7 pct., som ligger i budgetoverslagsårene. Det er velkendte tal. Der er der fuld frihed for inden for den samlede ramme, som en minister råder over, at fordele den ressource, man så råder over.

Så skal man erindre, at det, der kommer ud netto, ikke er besparelser, men det er jo også at skaffe økonomi til at prioritere andre områder op, ligesom vi har gjort det på finansloven for år 2002 ved at tilføre 0,5 mia. kr. mere til ældreområdet og 1,5 mia. kr. mere til sygehusene. Det er jo ikke penge, der er sparet, det er jo en omprio-